

ἀποκαλύψεως τῶν μυστηρίων τοῦ τάφου, ἅπερ διεβίβαζον τὰ ὄνειρα εἰς τοὺς ζῶντας.

Τὸ ἐν τῷ πρώτῳ στίχῳ ῥῆμα ἤρωσε (ἀρώ) ἀναφέρεται συνήθως εἰς τὸν σύζυγον καὶ οὐχὶ εἰς τὸν πατέρα. Ἐν ταῖς λέξεσι Κερκείνιον καὶ ὠδείων γίνεται χρῆσις τοῦ εἰ ἀντὶ τοῦ ι. Τὸ περιεργότερον τῶν μνημείων τοῦ Κάλιανι μετηνέχθη εἰς τὸ Λουῆρον τῶν Παρισίων μετὰ τῶν τῆς Παλατίσης προαναγραφέντων.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΜΝΗΜΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΙΑΝΗΣ

Τὸ μέγα τοῦτο ἐπιτάφιον ἀνάγλυφον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου οὐδεμίαν φέρει ἐπιγραφὴν, κατὰ τὸν χαρακτῆρα ὅμως τῆς συνθέσεως καὶ τοῦ ὕφους ἀνάγεται εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς αὐτονομίας τῆς Μακεδονίας. Ὁ νεκρὸς ἀπεικονίζεται κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν ἐποχὴν τῆς τέχνης καθήμενος ἐν μέσῳ τῆς οἰκογενείας, ἐνθρονισμένος ἐφ' ὑψηλῆς ἔδρας. Ἡ στάσις αὕτη παρίστησι μίαν εἰκόνα τῆς αἰωνίου ἀναπαύσεως καὶ ἐν σύμβολον τοῦ ἱεροῦ χαρακτῆρος, τοῦ ὁποίου ἢ ἀπὸ τοῦ βίου εἰς τὸν θάνατον μετάβασις περιέβαλεν ἐκεῖνον, ὅστις κατέστη τοῖς οἰκείοις θεὸς οἰκιακός. Ἐνώπιον δὲ αὐτοῦ γυνή, ἰσταμένη ὀρθή, τείνει τὴν χεῖρα πρὸς τελευταῖον ἀποχαιρετισμόν, σφίγγει τὸν καρπὸν αὐτῆς κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ Ὀμήρου « δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑλών » ἀφηγουμένου τὸν ἀποχωρισμὸν τοῦ Ὀδυσσεῶς ἀπὸ τῆς Πηνελόπης. Τρία ἄλλα πρόσωπα ὀρθῶς ἰστάμενα περὶ τὰ δύο πρῶτα, μία γυνή, μία παρθένος, κρατοῦσα κιβώτιον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ εἰς νεανίας ἀκέφαλος, συμπληροῦσι τὴν σκηνήν.

Ἐπὶ τὴν ἐποψὴν τῆς ἐκτελέσεως τὸ Ἑλληνο-Μακεδονικὸν μνημεῖον τῆς Αἰανῆς ἐστὶν ἔργον οὐχὶ λιαν ἐμπείρου καλλιτέχνου. Τὸ σχέδιόν ἐστι πλημμυλὲς καὶ ἑλλιπὲς ἐν ταῖς λεπτομερείαις. Ἡ ἐργασία τῆς σμίλης στερεῖται ἀκριβείας καὶ στερεότητος. Μεθ' ὅλα ταῦτα ὅμως κρίνεται ἐν συνόλῳ ὡς ἔργον καλαισθησίας ἑλληνικῆς. Τοῦτό ἐστιν ἐν μοναδικόν καὶ περίεργον παράδειγμα τοῦ χαρακτῆρος, ὃν διετήρησεν ἡ ἑλληνικὴ τέχνη εἰσδύσασα εἰς ταύτας τὰς ἀπωτάτας ἐπαρχίας τῆς Μακεδονίας.

Ὁ ἱματισμὸς τοῦ καθήμενου προσώπου ἐστὶν ἐν τούτοις ἀξιοσημείωτος διὰ μίαν λεπτομέρειαν, ἰδιάζουσαν εἰς τὰς βορείους χώρας τῆς Ἑλλάδος, ἥτοι διὰ τὴν καυσίαν, εἶδος πλατέος πετάσου, ὅστις ἦν τὸ ἐθνικὸν κάλυμμα τῶν Μακεδόνων. Ὁ πῖλος δὲν ἔχει ἐνταῦθα ἐν χεῖλος κεχωρισμένον καὶ ἀνεσταλμένον ὡς ἡ βασιλικὴ καυσία ἔχει μικρὰ σχήματα, ἀπεικονιζόμενα ἐπὶ τῶν νομισμάτων τῶν ἀρχαίων μοναρχῶν τῆς Μακεδονίας. Ἡ ὄψις αὐτῆς ὁμοιάζει πρὸς ἐν εἶδος καλυπτῆρος καμπύλου, μᾶλλον τεθειμένου ἢ βεβυθισμένου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Ἐντεῦθεν δὲ ἐξηγεῖται ἡ χρῆσις τῶν δύο περιδέσμων, ὧν ὁ μὲν εἰς φαίνεται καθήκων ὑπὸ τὸν πώγωνα, ὁ

